

Тодоръ.

(Възбудено) Значи оня нехранимайка и азъ — споредъ тебе —

Инокентий.

(Пръснча го) По начало говоря азъ — разбери ме.

Тодоръ.

(Става) Тъй а? Джамбаза и азъ!

Инокентий.

Азъ не забравихъ разликата.

Тодоръ.

(Гнѣвно) Разлика! А все пакъ Джамбаза и азъ —

Инокентий.

Азъ на ли казахъ, че кишвашъ.

Тодоръ.

(Безъ да слуша) Да, все крадци, безчинници —

Инокентий.

Е, нѣма защо толкова —

Тодоръ.

(Въ силно раздражение) Толкова — толкова . . . и азъ додохъ за помирение. (Изеумтява задъхано) Наистина, между насъ е невъзможно едно разбиране. И азъ —

Инокентий.

(Почналъ да губи спокойствие) Съ разумни хора, азъ мисля, че може да се говори —